

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5194 van 19 december 2007
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Syrische nationaliteit, op 18 oktober 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 november 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1 Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van Kamishli en een Syrisch-orthodox christen te zijn. U zou met uw ouders, vader X en moeder X, en uw twee broers, X en X, altijd in Kamishli gewoond hebben. Uw vader zou lid zijn van de Baath-partij en tewerkgesteld zijn op het bureau dat belast was met het opslaan van het meel in het dorp Tel Allo. Uw vader zou over verschillende terreinen beschikt hebben, verschillende winkels in zijn bezit gehad hebben en nog over een huis beschikt hebben in het dorp Slimane Sari. Uw grootouders zouden namelijk in de jaren veertig dit dorp gesticht hebben en er een kerk gebouwd hebben. Uw vader zou de verantwoordelijkheid van de kerk overgenomen hebben van uw grootvader. Uw familie zou minstens tweemaal per jaar naar het dorp gegaan zijn om de religieuze feestelijkheden ‘Mar Ahou’ en het ‘Feest van het Kruis’ te kunnen organiseren. Op 14 september 2005 zou de familie naar het dorp Slimane Sari gegaan zijn om de kerk ter beschikking te stellen voor het ‘Feest van het Kruis’. Terwijl jullie bezig waren met de voorbereidingen zou uw mentaal en fysiek gehandicapte broer X zijn gepest door jullie moslim buurjongen, X (D.). Hij zou hem zo boos gemaakt hebben dat X in een (water)put duwde. De andere christelijke dorpelingen zouden jullie daarop aangeraden hebben direct uit het dorp te vertrekken. Jullie

zouden niet naar Kamishli terug zijn gekeerd maar naar het iets verder gelegen dorp Demkhiah gegaan zijn. Diezelfde avond zouden jullie van uw oom X vernomen hebben dat het jongetje Ahmed overleden was en zijn familie naar jullie op zoek was gegaan in Kamishli. Daarenboven zouden ze jullie huis beklad hebben met opschriften. Ze zouden zich willen wreken door u of uw broer George te doden. Er zouden gespecialiseerde verzoeners ingeschakeld zijn om tot een compromis te komen met de familie van Ahmed. De familie (D.) zou hier echter niet op zijn ingegaan en zich enkel tevreden stellen met bloedwraak. Eén week na het incident zou uw vader naar de politie van Kamishli gegaan zijn om de verklaring af te leggen dat zijn zoon Yacoub Ahmed in de put had geduwd en de familie (D.) nu bloedwraak wilde. De politie zou naar de familie (D.) gegaan zijn maar zij zouden gezegd hebben dat Ahmed zelf in de put gevallen was. Hiermee zou de klacht van uw vader zijn afgesloten. De familie van (D.) zou echter naar jullie huis in Kamishli zijn blijven komen op zoek naar jullie. Ondertussen zouden jullie zich van 14 september 2005 tot in april 2006 in Demkhiah verscholen hebben. Op 25 april 2006 zou gans het gezin naar Midyat in Turkije gevlucht zijn. Uw moeder en uw broer Yacoub zouden op 25 mei 2006 zijn kunnen doorreizen maar voor u, uw vader en uw broer George zou er op dat moment geen cash geld meer beschikbaar zijn geweest. U zou uiteindelijk op 20 december 2006 Turkije hebben kunnen verlaten en op 28 december 2006 in België zijn aangekomen. Uw vader en uw broer George zouden in Turkije zijn achtergebleven. Op 2 januari 2007 heeft u hier asiel aangevraagd. In België zou u vernomen hebben dat de familie van Ahmed nog steeds langskomt bij jullie huis in Kamishli op zoek naar jullie. Uw moeder (OV. 5.916.641; in het gezelschap van haar minderjarige zoon Yacoub) had reeds op 15 mei 2006 in België een asielaanvraag ingediend.”

2 De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 173.197, 5 juli 2007). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1 De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“ (...) Zo kan er weinig geloof worden gehecht aan het door u opgegeven asielaanvraag. U baseert uw onmiddellijke vluchtaanleiding op het feit dat u en uw oudere broer George door een Arabische moslimfamilie bedreigd worden met de dood in kader van bloedwraak (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), pp. 12 en 13). Dient opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat de politie van Kamishli geen onderzoek zou verrichten naar aanleiding van de bedreiging tegen uw familie en dit enkel en alleen omdat de politie net als de tegenpartij moslims zijn en ze daarom de tegenpartij ongemoeid zouden laten en zelfs groenlicht zouden geven om hun bloedwraak uit te voeren (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd blijkt vooreerst dat bloedwraak alleen kan bij opzettelijke doding, wat uit uw verklaringen duidelijk niet zo blijkt te zijn. Daarenboven komt bloedwraak in dit bijzonder geval ook niet tot zijn recht omdat een christen nooit een geschikt bloedoffer voor een gedode moslim kan zijn. Moslims en christenen zijn volgens de islamitische opvattingen absoluut niet gelijkwaardig. Tot slot dient nog te worden vermeld dat bloedwraak in Syrië verboden is en dat de Syrische overheid, precies tegenover de naar weerspanningheid en ongewenste autonomie neigende Arabische stammen haar gezagsmonopolie absoluut hardnekkig en consequent verdedigt. Wanneer er hier al geestelijk waardigheidsbekleders bij de onderhandelingen zijn ingeschakeld en niettemin deze bloedwraak verder onopgelost blijft, zou de Syrische overheid ingrijpen. De bevoegde instanties zouden de Arabische familie enorm onder druk zetten om van deze bloedwraak af te zien. De nodige machtsmiddelen daarvoor staan de Syrische overheid zonder meer ter beschikking en zouden ook

zonder enig probleem ingezet worden. De door u geschetste vrees voor vervolging, zijnde dat u als christen geen bescherming of hulp zou kunnen genieten van de Syrische autoriteiten omdat die moslim zijn net als de tegenpartij, is in het licht van bovenstaande informatie ongeloofwaardig.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat, zo daar nog enig geloof aan kan worden gehecht, uw vader na eind september 2005 geen klachten meer heeft ingediend naar aanleiding van de aanvallen op jullie huis in Kamishli omdat hij zulks slechts via geruchten had vernomen (gehoorverslag CGVS, pp. 10 en 11). Het is toch wel enigszins opmerkelijk dat uw vader blijkbaar geen pogingen heeft ondernomen om zich van de waarachtigheid hiervan te vergewissen en naar aanleiding hiervan verdere stappen te ondernemen waardoor de ernst en de geloofwaardigheid van jullie vrees andermaal ondermijnd wordt.

Verder is er ook geen enkel begin van bewijs van de klachtindiening naar aanleiding van het incident waarin uw broer Yacoub was betrokken einde september 2005. Via uw oom Emmanuel, die naar de politie was gegaan tijdens jullie verblijf in Turkije om het document op te halen, werd u ingelicht dat het document door de politie was vernietigd aangezien er geen gevolg was gegeven aan deze zaak (gehoorverslag CGVS, pp. 10 en 12). Het is uiterst bevreemdend dat er pas maanden na de klachtindiening stappen worden ondernomen om dit document te bemachtigen. Het feit dat uw familie niet eerder wist dat jullie het nodig zouden hebben en naar Europa zouden komen, is geen afdoende verklaring (gehoorverslag CGVS, pp. 11 en 12) aangezien er in dergelijke zaak toch vanuit mag worden gegaan dat een klachtindiener een kopie van zijn verklaring vraagt temeer uw vader een ambtenaar is binnen de Syrische staat en lid van de Baath-partij en er dus verwacht kan worden dat hij zich bewust moet zijn geweest van de waarde van dergelijke documenten als bewijslast (gehoorverslag CGVS, p. 7). In dit kader dient nog te worden opgemerkt dat u eerst in het begin van uw interview op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaard hebt dat u denkt dat de politie de verklaringen van uw vader verscheurd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 9), terwijl u na de pauze van het gehoor aanhaalt dat u via uw oom Emmanuel vernomen hebt dat het document is verscheurd omdat dit hem zo werd meegedeeld toen hij het wilde ophalen (gehoorverslag CGVS, p. 10). De wijziging van uw verklaring na de pauze onderstreept andermaal de ongeloofwaardigheid van het bestaan van het document en zelfs de geloofwaardigheid van de klachtindiening op zich.

Het document dat u hier in België vijftien dagen vóór uw interview op het Commissariaat-generaal, dd. 18 september 2007, hebt neergelegd, namelijk het proces-verbaal afgegeven op 9 augustus 2007 opgesteld op naam van uw burens in Kamishli naar aanleiding van lawaaihinder door belagers bij uw ouderlijk huis tonen aan dat er onbekenden jullie huis aanvielen, maar er staat niet in vermeld wie die belagers zijn en welke de reden van de wraakactie is. Het betreft hier daarenboven enkel een fax waardoor de authenticiteit geenszins is gegarandeerd.

In de marge dient er te worden opgemerkt dat het door u geschetste probleem van lokale aard is. De belagers zijn afkomstig van het dorpje Slimane Sari en gingen enkel naar Kamishli, meer bepaald naar de wijk van uw ouderlijk huis (gehoorverslag CGVS, p. 8). U maakt geen enkele melding van eventuele problemen in Demkhiah, meer nog u beweert dat jullie belagers daar nooit zijn gekomen omdat zij niet wisten dat uw familie daar ook een kerk had gebouwd (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 9). Daarenboven hebt u ook zonder enig probleem nog twee jaar school kunnen lopen na het behalen van uw getuigschrift lager secundair onderwijs in 2004 (gehoorverslag CGVS, p. 15 + zie document getuigschrift). Jullie onmiddellijke vluchtaanleiding uit Demkhiah blijft onduidelijk want u haalt er geen problemen aan. In verdere lijn kan u niet aannemelijk maken waarom jullie niet verder gebruik zouden kunnen maken van het interne vluchtalternatief, namelijk verhuizen naar Damascus bijvoorbeeld, om zo de eventuele problemen met uw belagers te vermijden. Het feit dat er een verschil in schoolniveau is tussen Damascus en uw streek, Al Jazira is geen afdoende verklaring. Ook het feit dat ze het ooit te weten zullen komen via uw familie of via Arabieren in Damascus is een te vaag en algemeen antwoord dat enkel gebaseerd is op een vermoeden van uwentwege (gehoorverslag CGVS, pp. 12 en 13).

Tot slot beweert u bij een terugkeer naar Syrië, gezien u in deze periode uw legerdienst zou moeten doen, negen maanden gevangenisstraf te riskeren waarna u alsnog deze dienst moet doen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Vooreerst dient aangestipt dat u niet kunt aantonen dat u reeds effectief bent opgeroepen om uw legerdienst te doen en vervolgens dient opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat een dienstplichtige die zich niet of niet tijdig na een definitieve oproep meldt en opgepakt wordt, wordt bestraft met een gevangenisstraf van een tot zes maanden, waarbij de dienstplicht alsnog moet worden uitgediend. Met andere woorden gaat het hier om een standaardprocedure voor al diegenen die geen gehoor hebben gegeven aan hun oproeping.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw Syrische identiteitskaart en uw getuigschrift van lager middelbaar onderwijs dd. 15 juli 2004, tonen uw identiteit en uw schoolprestaties aan, gegevens die hier niet ter discussie staan. Het andere door u neergelegde document op de zetel van het Commissariaat-generaal, namelijk het proces-verbaal afgegeven op 9 augustus 2007 opgesteld op naam van uw burens in Kamishli, is reeds in een bovenstaande paragraaf aan bod gekomen.

Tot slot dient er te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw moeder (S.) Ragda (OV 5.916.641), en aldus ook aan uw minderjarige broer Yacoub, op 29 november 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen op basis van het feit dat zij zonder geldige reden binnen de maand aan de vraag om inlichtingen of aan de oproeping geen gevolg heeft gegeven. (...)"

3.2 Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van de rechten van de verdediging, de beginselen van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken en artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie in combinatie met artikel 57 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing tal van elementen worden aangehaald over het gekend systeem van bloedwraak in zijn land van herkomst waarmee hij op geen enkel ogenblik geconfronteerd werd terwijl de bloedwraak niet in elk dorp of streek op dezelfde wijze wordt uitgevoerd.

Betreffende het Cedoca-antwoorddocument van 19 september 2007 stelt verzoeker dat tot twee maal toe foutieve informatie aan de auteur van het antwoorddocument werd verstrekt gezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (verder: CGVS) in de vraagstelling spreekt van 'een ongeluk' van een gehandicapte jongen, wat wijst op een verkeerd uitgangspunt, namelijk onopzettelijke doding terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat zijn broer het moslimjongetje opzettelijk in de waterput heeft geduwd, wat wijst op opzettelijke doding. Verzoeker vervolgt dat uit dit antwoorddocument van CEDOCA blijkt dat, zelfs bij onopzettelijke doding, het niet ondenkbaar is dat er in hoofde van verzoeker vrees ontstaat dat de dorpsbewoners het recht in eigen handen zullen nemen. Verder meent verzoeker dat de reden waarom de auteur twijfelt aan zijn verhaal ligt in het feit dat door het CGVS wordt opgegeven dat de familie van verzoeker 300.000 Lira zou hebben aangeboden aan de moslimfamilie als bloedgeld, terwijl uit heel zijn dossier, ook dat van zijn moeder, duidelijk blijkt dat er nooit een bedrag genoemd werd door zijn familie, juist omdat de moslimfamilie bij voorbaat niet wilde spreken over een vergoeding maar enkel op bloedwraak uit was. Verzoeker betoogt tevens dat het antwoorddocument stelt dat bloedwraak in Syrië verboden is en dat de overheid hiertegen optreedt om te vermijden dat naar autonomie neigende stammen het gezagsmonopolie zouden verwerven, hetgeen aantoonbaar is dat er een autonomiestreven is en de stammen veel gezag hebben.

Verzoeker verklaart, omtrent het feit dat zijn vader na eind september 2005 geen klacht meer heeft ingediend om reden van de aanvallen op zijn huis, dat het logisch is dat wanneer eerdere klachten zonder gevolg blijven er naar aanleiding van dezelfde feiten er geen klachten meer worden neergelegd gezien deze vermoedelijk eveneens zonder gevolg zullen blijven. Verzoeker is voorts van oordeel dat er totaal geen tegenstrijdigheid is tussen de verklaringen die hij heeft afgelegd omtrent het verscheuren door de politie van de klacht die door zijn vader werd ingediend. Verzoeker is verder van mening dat het door hem neergelegde proces-verbaal op naam van zijn burens een begin van bewijs is en als echt dient beschouwd te worden zolang het niet van valsheid wordt beticht.

Verzoeker is van mening dat hij niet over een intern vestigingsalternatief in Syrië beschikte. Nopens Demkiah stelt verzoeker dat dit een klein dorpje is waar slechts enkele mensen leven en waar permanent verblijf niet mogelijk is wegens de verouderde staat van het dorp en het ontbreken van elk menselijk contact met de buitenwereld. Verzoeker betoogt dat een vestiging in Damascus evenmin een oplossing is gezien het algemeen geweten is dat de familie die bloedwraak wil nemen kost wat kost zijn bloedwraak wil uitvoeren en dus alles in het werk zal stellen om zijn familie op te sporen.

Verzoeker verklaart tevens dat het CGVS zijn woorden in twijfel trekt als hij stelt dat wanneer hij zou terugkeren naar Syrië hij negen maanden celstraf riskeert omdat hij zijn legerdienst niet heeft vervuld. Verzoeker wijst er verder op dat hij niet gezegd heeft dat hij negen maanden celstraf dreigt te lopen, dan wel zeven maanden.

3.3 Uit de inhoud van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt onderzocht wordt.

De Raad merkt op dat de motivering, die stelt dat bloedwraak in het geval van verzoeker niet tot zijn recht komt omdat een christen nooit een geschikt bloedoffer voor een gedode moslim kan zijn en dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker als christen geen bescherming of hulp zou kunnen krijgen van de Syrische autoriteiten gezien bloedwraak in Syrië verboden is en de Syrische overheid ingrijpt in gevallen van bloedwraak die onopgelost blijven, niet wordt weerlegd. Dit onderdeel van de motivering wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd.

Aangaande het feit dat verzoeker pretendeert dat aan de auteur van het Cedoca-antwoorddocument verkeerdelijk werd doorgegeven dat verzoekers familie 300.000 Lira zou hebben aangeboden aan de moslimfamilie als bloedgeld, merkt de Raad op dat verzoeker een foutieve lezing doet van het antwoorddocument. Nergens in dit document blijkt dat deze 300.000 Lira zou betrekking hebben op verzoekers problemen van bloedwraak. Het antwoorddocument vermeldt: *“We verwijzen naar de expertise van het Deutsches Orient Institut, in antwoord op een vraag van het Verwaltungsgericht Freiburg m.b.t. een analoog Syrisch asiëdossier in Duitsland.”* Uit het antwoorddocument blijkt dat het aanbieden van deze 300.000 Lira als bloedgeld niet slaat op de door verzoeker aangehaalde problemen, maar wel op de specifieke casus van bloedwraak die door het ‘Verwaltungsgericht Freiburg’ werd voorgelegd aan het ‘Deutsches Orient Institut’ en waarop Cedoca zich baseerde voor het opstellen van het antwoorddocument.

De daad van verzoekers broer, met name het al dan niet opzettelijk in de waterput duwen van een moslimjongen, en de hieruit voortvloeiende beweerde problematiek met de ouders van de jongen zijn feiten van strafrechtelijke en inter-persoonlijke (inter-familiale) aard. Gelet op het voormelde waarbij vastgesteld wordt dat verzoeker, christen zijnde, omwille van zijn religie niet in aanmerking komt voor bloedwraak door een moslimfamilie en de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 15) waaruit blijkt dat de Syrische autoriteiten, die tevens talrijk aanwezig zijn in Al Qamishle (Kamishle), streng optreden tegen bloedwraak, dient aangenomen te worden dat verzoeker bescherming van de autoriteiten kan verkrijgen wegens deze feiten. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn religie – of enig ander criterium van de Conventie van Genève – geen bescherming zou kunnen bekomen van de autoriteiten gezien de houding van autoriteiten ten aanzien van bloedwraak. Verzoeker weerlegt evenmin op dienstige wijze het feit dat de beweerde problematiek van lokale aard is en hij desgevallend zijn toevlucht kan zoeken in Damascus teneinde te ontkomen aan de belagende familie aangezien de melding dat deze familie alles in het werk zal stellen om hem te zoeken een loutere veronderstelling is.

Aangaande het feit dat verzoeker gevangenisstraf riskeert omwille van zijn niet-vervulde legerdienst stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een bewering wanneer hij verklaart dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS gesteld heeft dat hij zeven maanden celstraf dient te volbrengen aangezien uit het administratief dossier (stuk 3, p. 14) blijkt dat hij verklaarde *“... ofwel zal ik opgesloten worden want nu is periode dat ik legerdienst moet doen en dan zal ik negen maanden worden aangehouden en vervolgens toch legerdienst doen”*. De Raad merkt tevens op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het stellen dat het CGVS zijn woorden aangaande zijn legerdienst in twijfel trekt maar nalaat de argumenten betreffende verzoekers dienstweigerering *in concreto* te weerleggen.

De voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voormelde.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen

omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

4.1 Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a, en b, van de voormelde wet van 15 december 1980 omdat hij in het verleden reeds langdurig onrechtmatig is aangehouden ten gevolge waarvan hij nu nog letsels heeft.

Tevens stelt hij dat er een risico is op een mensonterende behandeling omwille van de bloedwraak.

4.2 Verzoekers bewering dat hij in het verleden reeds langdurig onrechtmatig is aangehouden ten gevolge waarvan hij nu nog letsels heeft, vindt geen steun in het administratief dossier aangezien hij verklaarde nooit opgesloten te zijn geweest (administratief dossier, stuk 11, nr. 43).

Verzoekers vrees voor een onterende behandeling omwille van de bloedwraak is niet gegrond daar uit het voormelde blijkt dat hij hieromtrent bescherming kan verkrijgen (zie sub 3.3) en derhalve artikel 48/5, §2, van de voormelde wet van 15 december 1980 van toepassing is. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de bloedwraak zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 19 december 2007 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.